

Ja, Julijana, divim se Libanonu — Bejrutu — i svim vjernicima koji su tamo bili prisutni.

Bio je utorak, 2. prosinca, kada sam gledala Svetu Misu Svetog Oca Leona XIV. Bila je drukčija nego u Rimu, ali bilo je jednako mnogo ljudi.

Kad je počela podjela svete pričesti, rasplakala sam se. Plakala sam iz dubine srca, jer sam vidjela da je više od **tristo tisuća hodočasnika** primilo svetu pričest **na usta**.

Godinama molim da se sveta pričest dijeli samo na jezik — to je pravi i pobožan način primanja Gospodina. I sada, u Libanonu, **nitko nije primio na ruku**, niti jedan jedini.

Sveti Otac je sve to vidio, i nadam se da je i mnogo ljudi u Njemačkoj to primijetilo.

Dok sam plakala od radosti, čula sam Spasitelja kako govori:
„Ne plačeš samo ti — i Ja plačem.“

Zaista sam plakala iz dubine srca, jer me velika radost ispunila. To mi je bila potvrda, jer je Spasitelj više puta rekao:
„Pričest na ruku je gnusoba u mojim očima.“

U Maria Linden, gdje često idemo na misu, mnogi primaju na jezik.

Ali u Forbachu, gdje sam često bila u crkvi, svećenik je javno rekao:
„Ni ja ne volim pričest na jezik.“
To mi je slomilo srce.

Jedna mi je žena rekla da joj je *velika prepreka primiti na jezik*.
Bojala se što će drugi reći.

Uvijek sam govorila: Ne trebamo slušati što ljudi kažu — trebamo slušati svoje srce.

Ali kada su ljudi mlaki i slijede lažnu pobožnost, radeći samo ono što drugi rade, tada primaju na ruku — i Spasitelj im ne može dati milost i ljubav koju im želi dati.

Zahvaljujem Svemogućem Bogu — Presvetom Trojstvu: Ocu, Sinu i Duhu Svetomu — što mi je sve ovo pokazao i uslišao moju molitvu.

www.gnadenvolle-gebete.de

05.12.2025
D-Forbach, Erbersbronn,
Julijana, Bernhard